HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 1

Občianske noviny

HLAS

Trenčianske Stankovce

02/2018

hlas.stankovce@gmail.com

Šarvanci

Konečne je tu jar. Decká môžu bezstarostne vyjsť von. Naháňať sa po uliciach, hýriť pohybom, stvárať huncútstva... Nie, že by to starší nerobili, no jar patrí pohybu, energii a tej majú deti na rozdávanie. Alebo, že by mali...?

Hra na guľky do jamky, schovávačky, naháňačky, hry na slepú babu, škriabanie po stromoch či detské olympiády... Čo to je? To už sa predsa nenosí. Dnes sa nosí niečo úplne iné. V našich mladých časoch nepoznané. Skupinky detí, ak už sú vonku, sedia nad mobilmi, tabletami. Virtuálne naháňajú to, čo by mali robiť reálne. A spoločnosť sa proti tomu nedokáže brániť. Tak si mnohí povedia, že aspoň sú na vzduchu...

Doba sa však niekam predsa len pohla. Je čím ďalej viac rodičov, ktorí si uvedomujú následky závislosti od virtuálnych hier a sociálnych sietí. Príkladom sú množstvá detí, ktoré robia športy, zaujímajú sa o kultúru, hudbu či majú iné záujmy. Veríme, že skôr či neskôr sa i spoločnosť postaví k problému tak, že bude verejný záujem podporiť takéto aktivity.

Všeobecná fyzická zdatnosť a tým aj posilňovanie intelektu a duševnej odolnosti detí a mládeže takmer mizne z lavíc škôl (česť výnimkám). Nerozvíja sa fyzická rovnováha a všestrannosť, čím je narušená aj výchova detí v konkrétnych záujmových odvetviach.

Mali by sme začať všetci rozvíjať športového a intelektuálneho ducha našich ratolestí. Podporiť každého aj v čase nezdaru. Vítame všetkých, čo privedú svoje deti k športu či kultúre. Aj táto dedina toho ponúka neúrekom.

A potom z tých našich šarvancov vyrastú tí, čo budú mať raz svoje deti. Veď predsa chceme, aby boli plné života!!! Takže, mládež, je tu jar, poď ho von!!!

Dušan Pevný

Smútočná reč za Belovcom

Nedávno sa konal rozlúčkový smútočný obrad za našou známou krčmičkou, za legendárnym Belovcom. Veru tak, po desaťročiach doslúžil a musí ustúpiť novej budove. Majiteľa Miroslava Ľahkého, jeho priateľov a „štamgastov" prišli pri rozlúčke podporiť desiatky spolutrúchliacich. Ako na správnom kare nechýbal tam spev, hudba a dobrá zábava. Veď bolo treba trúchliť s plnou vervou. Z rozlúčkovej smútočnej reči, ktorú predniesol Pavol Múdry, vyberáme (...teda aspoň zverejniteľné state):

Predslov:

„Vážení prítomní krčmoví hostia. Všetci, čo sme tu, „štamgasti" aj príležitostní návštevníci tohto pohostinského zariadenia, prišli sme sa rozlúčiť s chlapmi ospevovanou a ženami zatracovanou, milovanou i nenávidenou šíriteľkou kultúry a osvety v našej obci, jedinečnou a nezabudnuteľnou krčmičkou Belovec. Svojmu účelu slúžila minimálne od roku 1930 s menšími či väčšími zmenami dodnes. Doslúžila a odchádza na večnosť – no nie do zabudnutia. Veď v mysliach a spomienkach, v srdciach a žalúdkoch mnohých našich občanov bude žiť ešte veľmi, veľmi dlho."

Vyznanie:

„Krčmička Belovec, to je veľmi známe miesto, chlapských právd a názorov tam je za sto. Vždy tam vieme diskutovať všetci veľmi živo, stačí, keď dáme borovičku, rum a k tomu pivo. Vyslovíme pochvaly, rady, návody i kritiku, veď preberieme tam všetko – šport, baby i politiku. Zhodneme sa pri športe – ten to vždy istí, že okrem hokeja radosť nám robia aj bicyklisti. A pitný režim treba dodržať, to dá predsa rozum, preto dáme pivo, borovičku a aj rum. Na politikov zanadávame – odpusť nám to, Bože, no tí „vtáci" z parlamentu odrať nás chcú z kože. Často tam pri tej vrave býva veru veľa kriku, keď sme ako Kolumbovia a objavujeme Ameriku. Potom prejdeme na baby, na tie v tesnom tričku, najprv dáme si však pivo, rum aj borovičku. Keď si na svoje spomenieme, dáme za tým bodku, vypijeme ďalšie pivo a k tomu jednu vodku."

Smútiaci štamgasti:

„Nejedno poldeci, aj nejaké to pivko, vypil tu neraz aj vtipkár Nochál Vilko. A iste tu nikdy neboli na sucho Pajky, Cudzár, Čenek, Šmiky i Šucho. Krčmičke zasa nikdy nevyhlásili bojkot Bubík, Gogo, Chladno, Vajda aj Mojko. A vždy vedia trafiť do tých správnych dvier Diego, Bonbón, Doktor, Bankár a Netopier."

Záverečné slovo:

„No čo, zabudnime na sváry staré, dnes pijeme tu my, na kare. Krčmár naposledy nám tu dnes nalej, od zajtra pijeme už v krčme novej. Nech ti je, starý Belovec, zem ľahká!"

Spracovali členovia redakčnej rady a Pavol Múdry

HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 2

Doba odpadková

Páli nás

V histórii ľudstva existovalo viacero období. Pomenovali sa podľa toho, čo charakterizovalo danú dobu, aké nástroje ľudia v tom čase používali. Všetci vieme, že bola doba kamenná, po ktorej nasledovala doba bronzová a po nej zasa doba železná. Po objavení parného stroja až po dnes je zrejme doba priemyselná alebo technická.

Aká doba bude ďalšia? Doba počítačová či internetová? Ja si myslím, že už sme v novej dobe a tá by sa mala pomenovať – doba odpadková. S narastajúcim počtom ľudstva, kedy už nastáva na zemi premnoženie jedného živočíšneho druhu, s drancovaním prírody a nerastného bohatstva v celosvetovom meradle, sa produkuje stále viac a viac odpadu. V čase, kedy je jediným kritériom úspešnosti čo najväčší zisk na úkor všetkého ostatného, nikto nehľadí na dôsledky. Zahnusené potoky, rieky, moria, oceány. Odpadom zasypané doliny či regióny – najlepšie v rozvojových krajinách. Najväčším strašiakom všetkých veľkých miest v dnešnej dobe je, keď začnú štrajkovať smetiari.

Vráťme sa však zo sveta, z veľkých miest, k nám do Stankoviec. Obec sa už niekoľko rokov snaží o separovanie odpadu a urobila v tomto smere dosť veľa. V obci máme kontajnery na sklo, na drobné kovy, na obnosené šatstvo, zbiera sa plastový odpad, dvakrát do roka elektroodpad, na jar veľkoobjemové kontajnery na stavebné a iné väčšie odpady. Napriek tomu sa stále nájdu ľudia, ktorým je asi *„jednoduchšie"* naložiť smeti do auta a vyhodiť ich niekam za obec. Takýto odpad – jeden z najnovších - našli členovia našej redakčnej rady pri ČOV.

Medzi odpadkami, kde bolo aj veľa liekov, sa našiel dokonca aj bloček s kartou lekárne na meno toho, komu boli lieky predané. Z toho všetkého nás teší jedine to, že to nie je meno človeka z našej obce. Inak je to na zaplakanie.

Chodíme s manželkou príležitostne na turistiku. Najčastejšie na Inovec, ale aj do Tatier, či do Slovenského raja. Vždy nás prekvapí a rozčuľuje, koľko smetí a odpadkov po ceste či na kopci vidíme. A nechápeme, že ktosi dokáže do hôr vyniesť plné fľaše minerálky, plechovky piva, konzervy, chleba. Tam to skonzumuje a potom prázdne, keď to už takmer nič neváži, to dolu zniesť nedokáže a nechá to tam.

Asi by mali byť všade v prírode či na verejných priestranstvách tabuľky s nápisom: **SPRÁVAJTE SA TU VŠETCI AKO DOMA, ASPOŇ UVIDÍME, AKO TO U VÁS VYZERÁ.**

Pavol Múdry

Jarné mrazy

Zaujímavosti

V poslednej dobe sme svedkami rôznych výkyvov počasia, ktoré sú vo veľkej miere spôsobené ľudskou činnosťou. Aj na našom území ešte máme v živej pamäti, aké škody spôsobili jarné mrazy pred dvoma rokmi v našej obci. Vtedy bolo veľa škôd na ovocných stromoch, ale aj na iných poľnohospodárskych plodinách. Vo výške 5 centimetrov nad zemským povrchom klesla 26. apríla 2016 minimálna teplota v blízkych Piešťanoch až na -9,3 stupňa Celzia.

Ale k výkyvom počasia a k zmene klímy dochádzalo aj v minulosti. Aj keď vtedy to nebolo až tak z dôvodu ľudskej činnosti, ako je to v dnešnej dobe. Pripomeňme si čo sa v tomto smere udialo v minulosti.

V noci z 23. na 24. apríla 1866 bol v našej obci taký silný mráz, že pomrzli orechy, viniče. Tiež kvety na slivách, čerešniach, broskyniach, marhuliach, hruškách, jabloniach, agáty, maliny. Miestami v horách buky a duby, ba aj mladé výhonky vŕb a jelší. V poli a v záhradách fazule, zemiaky, kukurica. Smutný to bol deň! Mohutné orechy, šuštiace čiernym, sťa obareným lístím, boli ako do smútočného rúcha oblečené.

Na lúkach pomrzli všetky *„vstavačovité"* rastliny (Orchidey) a množstvo iných. Zvláštny mali ľudia pohľad na orechové stromy, lebo keď sa o ne oprelo slnko, odlupovali sa od vetvičiek zmrznuté listy. S príšerným rachotom v hromadách padali na zem. Na poludnie všetky orechové stromy vyzerali ako veľké rozcuchané metly medzi ostatným stromovím. Vietor sa obrátil od juhu, a predsa ľudí oziabali ruky.

Čítame z archívov, že taký zhubný mráz zažili ľudia v našej obci aj v roku 1863, dňa 6. júna. Ráno boli ľudia svedkami veľkej spúšte, ktorú v záhradách, v ovocných sadoch a na poli medzi siatinami a okopaninami, zapríčinil silný mráz. Raž bola práve v najlepšom kvete. V prvý deň mrazu sa ešte nevidelo na ražiach, že sú pomrznuté. Až na tretí deň sa ukázalo, že sú klasy biele a pomrznuté. Na slivkových stromoch ani jedinej slivky nezostalo...

Ľudstvo ešte nedospelo do takého štádia, aby dokázalo riadiť počasie. K jeho výkyvom bude dochádzať aj v budúcnosti, to zatiaľ neovplyvníme ani nezmeníme. Spravme však to, čo spraviť dokážeme. Príroda vie byť aj macošská, ako sme sa viackrát presvedčili.

Štefan Šmatlák

HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 3

Malý - veľký chovateľ

Mladé talenty

V minulosti to nebolo nič výnimočné, no v dnešnej dobe je to veru vzácnosť. Reč je o 12-ročnom chlapcovi zo Sedličnej - Paľkovi Klinčúchovi, ktorý je úspešný chovateľ. Zatiaľ čo jeho rovesníci s obľubou surfujú na mobiloch, Paľko má úplne iné starosti – stará sa o zvieratá. To však nie je ani zďaleka všetko.

O jeho nevšedných záľubách nám niečo prezradila mama Gabika: *„Náš Paľko je normálny, bežný, výmyselný chlapec, ktorý neobsedí na mieste, a neustále na niečom kreatívne pracuje. Či sú to už sviečky, adventné vence, svietniky, atď. Nehovoriac o tom, že doma vyvára a vypeká. Treba niečo vybaviť alebo zariadiť? Nie je žiadny problém. Paľko hneď koná. Potuluje sa po dedine nejaké zviera? Ani to nie je problém, dovedie ho domov a pátracia akcia po majiteľovi začína. Najradšej by si však každé jedno nájdené zvieratko nechal, ale naša rozloha dvora je na to nepostačujúca."*

Od malička má rád zvieratá, a tak mu babka darovala k siedmym narodeninám prvého králika. Po chovateľské rady chodieval k susedovi p. Jožkovi Urbánkovi, ktorý mu daroval ďalšieho králika a priviedol ho medzi miestnych chovateľov. Jeho chov sa stále zväčšoval a začal vystavovať svoje prvé králiky. Napríklad holandského králika Čierneho a Bieleho barana (Mab). Po dvore im ešte okrem toho pobehovali aj jeho sliepky - Brahmanky, Hempšírky, Husokačky, Antverpský prepeličí bradáč a Prepeličky. Je to dosť náročné na čas. S úsmevom si jeho mama spomína ako si osemročný vzdychol a povedal: *„Mama, je to ťažké, to chovateľstvo, mám toho veľa, asi nechám školu!"*

Doma mu, samozrejme, všetci pomáhajú, či s nákupom krmív, alebo budovaním a prispôsobovaním ďalších a ďalších zvieracích príbytkov. Kŕmenie a čistenie zvláda sám, ale keď treba, sú mu tiež nápomocní. Momentálne je členom SZCH v našej obci. Každoročne sa zúčastňuje výstav, farmárskych dní a trikrát sa zúčastnil súťaže - Mladý chovateľ. Na tú ho pripravoval a je mu veľkým vzorom pán Janko Buček. V roku 2015 sa v Chocholnej umiestnil na 1. mieste, v roku 2016 v Považskej Bystrici na 3. mieste. V roku 2017 v Trenč. Stankovciach skončil na 2. mieste. Mama Gabika hovorí: *„Tešíme sa s ním z každého jeho úspechu a veríme, že ho tento koníček s pribúdajúcim vekom neopustí."*

A čo na to hovorí Paľko? *„Najviac ma baví neustále rozširovať svoj chov, sledovať ako rastú králici alebo ako sa liahnu kuriatka. Teší ma, keď dosiahnem dobré obodovanie svojho chovu na výstavách ako aj uznanie od starších chovateľov. Želám si, aby bolo moje budúce zamestnanie spojené so zvieratami."*

Radovan Siva

Pekné miesto na život

Naši noví susedia

Obec Trenčianske Stankovce si za nové bydlisko vybralo v posledných rokoch veľmi veľa ľudí, z ktorých sa zo dňa na deň stali naši noví susedia. Ako sa im býva, ako ich prijalo okolie, či sa im tu páči alebo aké majú nové postrehy, ktoré nám, „domorodcom", umožnia sa na obec pozerať inak, sme sa spýtali pána Jaroslava Filusa. On a jeho priateľka sú jednými z tých, ktorí v časti obce Sedličná našli svoj nový domov.

Pán Filus, ako ste sa dostali k bývaniu v našej obci, čím vás oslovili Trenčianske Stankovce?

„Spolu s priateľkou sme hľadali vlastné bývanie a Stankovce nám prišli ako dobrá alternatíva. Spĺňali predstavu o našom novom bývaní. Dlho sme uvažovali či odísť z mesta, ale myslím, že to bol dobrý ťah. Je tu blízko do prírody a obec ma skvelé napojenie na hlavné dopravné tepny, čo mi pri cestovaní šetrí čas."

Bývate v časti obce Sedličná, udomácnili ste sa už? Ako sa vám u nás býva? Čo vám v nej chýba?

„Popravde, ešte nie sme celkom udomácnení. Je to pre nás veľká zmena žiť na dedine, samozrejme, má to svoje výhody aj nevýhody. Sedličná je veľmi pekná, špeciálne oceňujem park Lipského, ktorý mi trošku pripomína môj doterajší život v meste. Najviac nám tu chýba nejaká príjemná kaviareň, kam by sme mohli v piatok vybehnúť s priateľmi."

Ako nový občan Stankoviec, čo vnímate ako pozitíva obce a na čom by sme mali spoločne popracovať?

„Pozitívne vnímam, že ľudia v obci sa snažia ju zveľadiť. Myslím, že za pár rokov sa tu čo-to zmenilo. Ako negatívum určite vidím riešenie separácie odpadu papiera a plastov, a absenciu cyklistického chodníka s možným napojením na ďalšie obce a Trenčín."

Prekvapila Vás obec niečím, čo Vás zaujalo, naopak znepokojilo?

„Príjemne nás prekvapil ľud v obci a taktiež jej veľkosť."

Čo by ste už ako „Stankovčan" chceli povedať svojim spoluobčanom na záver?

„Stankovce sú pekné miesto na život, no netreba zabúdať neustále zveľaďovať obec. Myslím, že to tu máte do budúcna dobre „rozbehnuté"..."
Ďakujeme za rozhovor a prajeme príjemné bývanie v našej obci.

Dušan Pevný

HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 4

Malostankovská zvonica „pri potoku"

História obce

Zvonica pri potoku v Malých Stankovciach je v poradí druhou situovanou v tejto časti obce Trenčianske Stankovce. Predstavuje obvyklý typ zvonice. Je to hranolovitá, murovaná, omietaná stavba, zastrešená stanovou strechou s plechovou krytinou, zvukové otvory sú ukončené poloblúkom, vstupný otvor je ukončený segmentovým oblúkom, má „predsadený" sokel. Zvonica je postavená na bývalom cintoríne a má tri zvony (veľký, stredný a malý). Doposiaľ nie je zapísaná v Ústrednom zozname pamiatkového fondu.

Pokiaľ ide o rok jej výstavby, tento nie je z dostupných informácií známy celkom presne, avšak možno usudzovať, že to mohlo byť okolo roku 1809, kedy boli prvé dva zvony opisovanej zvonice prenesené zo zrútenej rozvadzskej kaplnky, nachádzajúcej sa vedľa kaštieľa Čákyovcov, a umiestnené do následne postavenej Malostankovskej zvonice *„pri potoku"*.

Zvony boli v roku 1916 počas vojny zrekvirované. Nové zvony, ktoré odliala firma Oktav Winter z Broumova, posvätili v roku 1925. Pokiaľ ide o samotné zvony, je vhodné spomenúť, že stredný zvon darovala rodina Mahríková.

Pre obyvateľov v časti obce Malé Stankovce bola neodmysliteľnou súčasťou ich každodenného života, pričom zvuk jej zvonov zostáva naďalej zachovaný v spomienkach našich spoluobčanov.

Zvonár zvonil ručne na strednom zvone ráno o šiestej, na obed o dvanástej, večer o osemnástej hodine, a to každý deň. Ďalej sa zvonilo na veľkom a strednom zvone počas významných cirkevných sviatkov. Zvonením na malom zvone – *„umieračiku"* sa oznamovalo úmrtie občana v časti obce Malé Stankovce. Zvyklo sa hovoriť: *„Už mu zvonia."*

Prvým zvonárom bol Pavol Medvedík, ktorého vystriedal menovec Pavol Medvedík a následne nastúpil na miesto zvonára jeho syn Ján Medvedík. Keď posledný zvonár Ján Medvedík nemohol zvoniť, nahradili ho susedia, a to Štefan Janiš alebo Jozef Šulek.

Poslednýkrát sa zvony zvonice rozozvučali pod rukami Jozefa Janiša, ktorý na nich zazvonil na znak úcty vtedy zosnulému príležitostnému zvonárovi Jozefovi Šulekovi. Odvtedy sa na jej zvonoch nezvoní.

Mladšie ročníky sa v okolí zvonice rady hrali, neskôr sa stala miestom *„východiskových stretnutí"*, veď Malostankovskú zvonicu pri potoku poznal takmer každý. Navždy pre deti zostane v spomienkach ako miesto, kde chodil zvoniť *„Janko - Zvoničiar"* ako prezývali Jána Medvedíka, pod rukami ktorého zvony doslova spievali.

Býval ihneď oproti zvonici, všetci susedia si ho vážili a úctivo ho zvykli pozdraviť: *„Dobrý..., Janko!"* a on spôsobom jemu vlastným, zdvihnutím ruky vrátane ukazováka na ruke, vždy zamával na pozdrav. Bol pre nás *„ikonou"*, neodmysliteľnou súčasťou života ulice, ktorým nás sprevádzal dlhé roky počas dní všedných aj sviatočných.

Jej okolie je v súčasnosti pravidelne udržiavané, dlhé roky predtým sa oň starala už zosnulá Magdaléna Janišová, jej zásluhou bolo *„zakvitnuté od jari až do jesene"*. Po jej smrti túto povinnosť ochotne prevzali rodiny Barišová, Janišová a Kútna. Okolie zvonice bolo zhodnotené aj vďaka vedeniu obce Trenčianske Stankovce po realizácii verejnej kanalizácie, úprave miestnej komunikácie spolu s úpravou chodníka.

V roku 1984 ThMgr. Pavol Šadlák zabezpečil opravu zvonice a to v tomto rozsahu: fasáda, odkvapy, žľaby, zvody, omietka, opláštenie strechy, všetko za nezištnej pomoci ďalších občanov.

Som rada, že moje detstvo sprevádzal zvuk zvonov na tejto zvonici a potajme dúfam, že sa časom opäť rozozvučia aj pre radosť a spomienky našich detí.

Ďakujem za pomoc pri tvorbe článku pani Mgr. Lucii Pastierovej z Krajského pamiatkového úradu v Trenčíne, občanom našej obce Kataríne Bučkovej, Jozefovi Janišovi a Slavomírovi Tomíkovi.

Veronika Kováčiková

K-Tex

Firmy u nás

Firma K-tex s.r.o, Trenčín, bola založená v roku 2002 so zameraním na veľkoobchod bytového metrového textilu. Založili ju manželia Kayaovi, ktorí doteraz zastrešujú kľúčové pozície vo vedení spoločnosti.

Rodinná firma K-tex je od roku 2004 dodávateľom kvalitných bavlnených tkanín predovšetkým výrobcom posteľnej bielizne, prehozov, dekoračných vankúšov, bytového a hotelového textilu.

Spoločnosť začínala v prenajatých skladových priestoroch, v roku 2015 začala s výstavbou vlastnej skladovej haly v priemyselnom parku Trenčianske Stankovce, kam sa začiatkom roku 2016 aj presťahovala. Hala je rozdelená na prednú časť, kde sú kancelárie a showroom a veľký skladový priestor prispôsobený tovaru a manipulačnej technike.

Po presťahovaní sa do vlastných priestorov rozšírila firma ponuku o ďalší tovar: dekoračné tkaniny a vankúše, bavlnené a bambusové froté uteráky a osušky, kuchynské utierky klasické a vaflové s výšivkou, PVC obrusovina, posteľné prádlo rôznych materiálov (potlač, damašek, flanel, krep), plachty, žakarové tkaniny na prehozy.

Veľkoobchod K-tex spolupracuje s renomovanými zahraničnými výrobcami bavlnených tkanín a výrobkov, ktorí používajú na ich výrobu vyspelé technológie, a tak zabezpečuje tovar k najlepšej spokojnosti odberateľov. Našimi odberateľmi sú predovšetkým výrobné firmy zo Slovenska a Českej republiky, máme však odberateľov i vo Veľkej Británii, Taliansku, Rakúsku, Maďarsku a Poľsku.

Vo všetkých etapách rozvoja spoločnosti sa potvrdilo, že najväčším kapitálom a možno aj prednosťou je hlboké poznanie potrieb trhu. To, čo potrebuje zákazník, je spravidla na sklade metráží a hotových výrobkov.

Servis a rýchle dodacie termíny sa stali povinnosťou. Uvedomujeme si, že úspešní budeme vtedy, keď budú spokojní naši zákazníci.

Dana Kayaová

HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 5

Ján Haško - účastník 1. svetovej vojny

Historické postavy

V občianskych novinách HLAS 1/2018 bola zverejnená výzva pre občanov, ktorých predkovia bojovali alebo padli v 1. svetovej vojne. Táto výzva oslovila okrem iných aj pani Danielu Hrušovskú, rodenú Haškovú, dcéru pána Jána Haška. Pár vetami nám priblížila osud svojho otca, ktorý bojoval v I. svetovej vojne na ruskom fronte, kde bol ťažko zranený s trvalými následkami. Pán Ján Haško patril medzi tých ľudí, ktorí sa nezmazateľné zapísali do života tejto obce a nielen jej.

Ján Haško sa narodil 12.2.1897 vo Veľkých Stankovciach. Pani Daniela Hrušovská spomína na otca a hovorí: *„Ako 18 - ročný mládenec bol v roku 1915 vyslaný na ruský front. Počas bojov bol ťažko zranený – zasiahol ho šrapnel a upadol do bezvedomia. Prežil len vďaka spolubojovníkom, ktorí ho našli na bojisku pri zberaní zranených alebo mŕtvych vojakov. No prežil najmä vďaka jeho kamarátovi, ktorý ho spoznal a odviezol do poľnej nemocnice. Tu mu museli amputovať časť nohy."*

Neskôr bol prevezený do nemocnice v Košiciach. Rana však bola veľmi zahnisaná a nehojila sa. Museli ho znova operovať, a tak prišiel o celú nohu. Pre mladého muža to bola veľká rana, ale on sa nepoddal. V Košiciach sa vyučil za *„šustra"* a robil čižmy pre *„oficierov"*. Popritom sa priučil aj ďalším profesiám – holič, opravár hodín a opravár vojenských prístrojov.

Po návrate domov, do rodnej obce Veľké Stankovce, ako vojnový invalid dostal *„satisfakciu"* - licenciu na TRAFIKU (stávala nad potokom oproti domu Jána Ľahkého č. 804). Trafika bola jediným zdrojom jeho príjmu. Žil s matkou a súrodencami, a navzájom si veľmi pomáhali.

V roku 1946 sa oženil s Annou Pevnou, slobodnou matkou, ktorá mala dve dcéry – Boženku (teraz Porubanová) a Milku (teraz Mojžišová). Z Veľkých Stankoviec sa presťahoval do Sedličnej, kde prevzal krčmu aj s obchodom, dom ešte stojí - teraz to všetci voláme *„Haškéch chalupa"*. Po *„víťaznom februári 1948"* musel krčmu zavrieť. Ján Haško potom krátky čas predával na *„Belovci"*.

Pani Danka ďalej hovorí: *„Po roku 1948 nastala ťažká doba. Peňazí nebolo, otec sa snažil uživiť rodinu ako sa dalo, na Nový rok 1949 som sa im narodila ja – Daniela. Hoci obaja moji rodičia mali už dosť rokov, dobre ma vychovali a pripravili na život."*

Občania ho poznali ako *„šustra"*, ktorý šil *„mrežové"* papuče najmä pre ženy. Známy bol aj ako holič, opravár hodín a *„heligónkar"*, ktorý vo voľnom čase hrával pre potešenie rodiny, ale i širokého okolia. *„Ešte dodnes opatrujem otcovu Heligónku, stoličku, na ktorej strihával a holil chlapov, britvy aj kopytá, ktoré boli potrebné na výrobu mrežových papúč a tiež šijaciu mašinu Singerku,"* dodáva pani Daniela Hrušovská a ďalej hovorí: *„... u nás sa na krosnách tkali aj koberce a plátno. Začiatky na krosná nám navíjal Štefan Pevný z Rozvádz (pradedko Dušana Pevného). Ja som ho volala „dedko Pevných". Mal rád celú našu rodinu a často k nám chodieval."*

Na *„Haškéch chalupe"* bolo vždy veselo... a tradícia pokračuje aj dnes... Chodil k nim aj Štefan Pevný – pekár z Veľkých Stankoviec, ktorý hrával na trúbke, a tak bola - nebola núdza, ako hovorí pani Danka: *„...o hotové „bučarice" – tanečky na dvore, ktoré na striedačku bývali aj u Štefana Pevného vo Veľkých Stankovciach."*

U Haškov bývali aj driapačky peria, na ktoré k nim chodili najmä ženy z celej dediny. Pán Haško pritom rozprával rôzne strašidelné príhody, najmä o bosorkách.

K Jánovi Haškovi vždy neodmysliteľne patril bicykel, na ktorom sa prepravoval po dedine i po okolí. Aby mu to šlo ľahšie, prvý v dedine si ho zostrojil ako motorový. Na obyčajný bicykel si namontoval zadné koleso s motorčekom, ktoré si dal poslať z Nemecka. A to už bolo iné vozenie! Často chodil navštevovať svojich súrodencov do Veľkých Stankoviec – brata Štefana Hašku, sestry Zuzku Haškovú (vyd. Dobiašovú) a Anku Haškovú (za potokom pri Brodku).

Daniela Hrušovská spomína: *„Môj otec žil celý život veľmi skromne. Vzhľadom na prežité útrapy v I. svetovej vojne si vážil každý deň života. Tešil sa zo svojej rodiny, tešil sa z toho, že môže rozdávať radosť a optimizmus. I napriek svojmu zdravotnému stavu sa dožil úctyhodného veku – takmer 87 rokov. Zomrel 26. 10. 1983 a pochovaný je na cintoríne v Sedličnej. Som mu vďačná za život, za všetko, čo ma naučil. Na tú dobu ma mali s mamou dosť neskoro (otec mal 52 rokov), ale užíval si moje detstvo spolu so mnou, keďže moje dve staršie sestry už boli veľké dievky. A v posledných rokoch života mojich rodičov som im spolu s mojim manželom Ivanom rada pomáhala a starala sa o nich do konca ich života."*

Daniela Hrušovská, Dušan Pevný

HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 6

Hodili nás do vody

Naši živnostníci

Jozef Letko, najstarší z podnikateľskej rodiny Letkovej, bol jedným z prvých podnikateľov v našej obci. Zaoberal sa chladiarenskou technikou a klimatizáciami. Momentálne si užíva zaslúžený dôchodok. Jeho podnikateľské začiatky však boli ťažké. Pred rokom 1989 bol zamestnaný v podniku Reštaurácie Trenčín ako mechanik chladiarenských zariadení. V tých časoch sa budoval socializmus a boli aktuálne heslá *„So Sovietskym zväzom na večné časy a nikdy inak"* alebo *„Koleso dejín sa nedá točiť opačne"* a podobne. Už sme tomu za tie roky propagácie aj verili a nezaujímali sme sa o pojmy ako: podnikanie, prenájom priestorov, účtovníctvo, fakturácia, skladové hospodárstvo, dane, odvody a podobne.

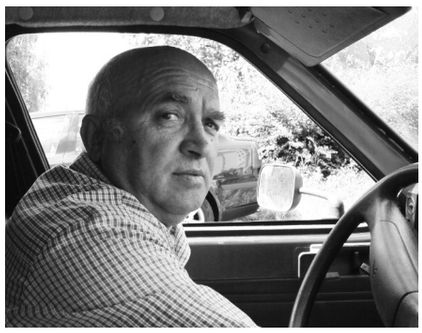

Prišiel november 1989 a koleso dejín sa točilo rovnako (nie opačne), socialistický tábor sa rozpadol a začal sa rozpadávať aj podnik Reštaurácie (a nielen ten). Bolo treba sa ísť postaviť do nekonečných radov na úrad práce ako nezamestnaný alebo začať podnikať. Prestal sa budovať socializmus a zaviedol sa demokratický (kapitalistický) systém. Jozefov svokor tomu hovoril, že bol do slovenskej gramatiky zavedený ôsmy pád - *„kto z koho"*.

Jozef Letko hovorí: *„Teraz sa prejavilo to, že som sa pred tým nezaujímal o veci súvisiace s podnikaním a vedením firmy. V podnikoch počas socialistického systému to bolo tak, že prácu zabezpečil vedúci, prípadne majster, náhradné diely na opravu chladiacich zariadení zabezpečil nákupca, sklad mal na starosti skladník a skladová účtovníčka, prevádzku auta (benzín, opravy a pod.) vedúci autodopravy a jeho sekretárka, výplaty, dane, odvody a pod. viac účtovných oddelení. Teraz som si to musel všetko zabezpečiť sám. Dalo sa to prirovnať k porekadlu „Hodili nás do vody a aj keď sme plávať nevedeli, museli sme plávať, aby sme sa neutopili". Pritom nastali veľké zmeny aj v chladiacich technológiách. Na všetko bolo treba školenia, skúšky, certifikáty a samozrejme za všetko platiť."*

1. januára 1991 založil svoju firmu *„Jozef Letko – CHSL"* a začal pracovať súkromne na seba. Dielňu mal v rodinnom dome v pivnici. Začiatky v kapitalizme boli ťažké. V roku 1997 začal predávať a montovať aj klimatizácie do obchodov, reštaurácii, herní, skladov a domácností.

Jozef, aká bola podpora štátu a obce v začiatkoch tvojho podnikania?

„Na to sa dá odpovedať jedným slovom. ŽIADNA. Ako príklad uvediem takú úsmevnú skúsenosť, len keby sa to netýkalo mňa. V tom roku bola určená dotácia od štátu pre každé vytvorené pracovné miesto 70 000,- korún slovenských (cca 2 323,00 eur). To, čo som pri vybavovaní tejto dotácie videl a zažil, sa ťažko dá nazvať normálne. Osoba, ktorá mala byť prijatá ako zamestnanec, musela byť pred tým tri mesiace prihlásená na úrade práce ako nezamestnaná. Keď bol splnený tento bod, bolo treba podať žiadosť na dotáciu spolu s potvrdeniami, že mám zaplatené všetky odvody. To, že každý úrad bol Trenčíne na inom mieste by až taký problém nebol. To, že všade bolo treba čakať v rade 1 až 1,5 hodiny na potvrdenie, to sa tiež muselo vydržať. V sociálnej poisťovni mi ale po hodine čakania v rade úradníčka oznámila, že mi potvrdenie nedá, lebo mám u nich dlžobu 12,- korún slovenských. Tak som sa musel postaviť do radu pred okienko pokladne a asi po pol hodine som zaplatil dlžobu 12,- korún. Vrátil som sa k prvému okienku do radu a asi po hodine som úradníčke podal potvrdenie o zaplatení 12,- korún, následne mi vypísala potvrdenie, že mám u nich všetko zaplatené. Po vybavení všetkých potvrdení som podal žiadosť o štátnu dotáciu. Tak veľa peňazí by mi v tej dobe pomohlo."

O niekoľko dní prišlo oznámenie: *„Peniaze určené na dotáciu sú už vyčerpané."*

Jozef Letko hovorí: *„Zrejme ich dostali „lepší a šikovnejší podnikatelia". Nechcem do toho miešať politiku. Tak som syna zamestnal aj bez štátnej dotácie a začali sme pracovať spoločne. To bol príklad ako štát „vedel" pomôcť podnikateľom."*

Aké zmeny nastali v pomoci a podpore drobných podnikateľov počas doby, v ktorej si vykonával svoju živnosť?

„Pomoc som zaregistroval jednu (tá bola ešte za prvej Ficovej vlády). Dovtedy som musel vypisovať cesty autom k zákazníkom presne. Muselo to súhlasiť so spotrebou nafty a muselo to byť podložené dátumom na faktúre alebo dokladom nákupu tovaru a pod. Tak toto bolo zrušené."

Komu si odovzdal svoje skúsenosti z podnikania a kto pokračuje v tvojom remesle?

„Syn Stanislav sa vyučil za chladiarenského mechanika. Najskôr bol môj zamestnanec. Neskôr si založil firmu aj on. V roku 2013 založil firmu aj syn Miroslav. V súčasnosti vzájomne spolupracujú. Odovzdal som im (a stále odovzdávam) skúsenosti ohľadom chladenia aj vedenia firmy a koľko sa dá, aj pomáham."

Vendelín Sedláček, Jozef Letko

Ivan Mládek v Stankovciach

Zo spoločnosti

Dňa 3. februára 2018 sa konal v Spoločenskom dome v Trenčianskych Stankovciach jubilejný 20. Ples športovcov. Už nejaký čas pred akciou bolo známe, že tam príde legendárny hosť. Okolo 330 ľudí sa roztancovalo pod taktovkou pražského zoskupenia Ivan Mládek + Banjo Band. V hlave sa mnohým z nás preháňala otázka: *„Oni ešte fungujú?"*

Áno, fungujú, a s takou istou energiou a nad vecou ako kedysi. Priviesť na dedinský ples hosťa s takýmto menom je naozaj *„pecka"*. Skupina pozostávala zo siedmich členov, ktorí svoje vystúpenie rozdelili do dvoch častí. So sebou priviezli Lenku Plačkovú, ktorá nielen svojím *„údivom"* v tvári rozveselila celú sálu. Nejedného návštevníka plesu rozhýbali piesne aj v podaní Lenky Šindelářovej (prezývanej Calamity Jane). Sálou odzneli hity ako - Jožin z Bažin, Dáša Nováková, Linda, ... Vyšší vek lídra kapely Ivana Mládka nemal najmenší dosah na energiu a zábavu, ktorú priehrštím rozdávali.

Monika Pevná

HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 7

Ľahká provokácia z neznalosti jazyka

Začal by som slovom dobrodružstvo. Spočiatku to nebolo nič viac ako zvedavosť spoznať novú krajinu a kultúru. Neskôr som si uvedomil, že to bola aj riadna výzva. Prvý krát som mal možnosť dostať sa do Číny v mojej predchádzajúcej práci, keď sme chodievali na pracovné cesty. Mám rád cestovanie a zvyčajne sa človek všade nejako dohovorí, ale tu to bolo iné. V roku 2015 som sa vybral na výlet naprieč Čínou, z Hong Kongu na juhu do Pekingu na severe. Zmes východnej exotiky a ľahkej provokácie z neznalosti jazyka a písma vzbudzovala vo mne záujem.

Pri cestovaní stretne človek veľké množstvo ľudí a pri jednom takom stretnutí mi bola predstavená možnosť štúdia v Pekingu. Štúdium malo prebiehať v čínskom jazyku s tým, že ma na to za rok pripravia. Povedal som si, že život je zmena a išiel som do toho. Vybral som si medzinárodný obchod, keďže som niečo podobné predtým robil. No to som ešte nevedel, do čoho sa púšťam. Na začiatku sme dostali 4 knihy a myslel som si, že to mám do konca štúdia. Na prvej hodine začala skúsenosťami preverená 78-ročná pani učiteľka Wang Lao Shi (王老师) niečo hovoriť v jej rodnom jazyku a my sme sa so spolužiakmi na seba iba nechápavo pozerali. Laoskí a mongolskí spolužiaci tiež niečo hovorili, tiež v ich rodnom jazyku, a ja som im rozumel rovnako ako pani učiteľke Wang. Angličtina sa tu moc *„nenosí"*, a tak som sa musel spoliehať na knihy, kde to bolo o niečo zrozumiteľnejšie. Za mesiac sme vyfasovali ďalšiu sadu kníh. Tempo bolo dosť vysoké, 6 hodín denne plus úlohy. Veľa voľného času neostávalo. Po 10 mesiacoch nás poslali na HSK5 skúšky, ktoré keď človek urobí, mal by byť schopný plynule komunikovať. Väčšina z nás cez tieto skúšky síce neprešla, no máme aspoň certifikát o ukončení ročného štúdia čínskeho jazyka a dobrý pocit, že sme to skúsili. Učenie čínštiny je beh na dlhé trate.

Položil som si otázku do kedy a čo ďalej? Rok prípravy som prežil a momentálne pokračujeme v riadnom štúdiu medzinárodného obchodu. Času je oveľa viac a popri škole sa dá privyrobiť, buď učením angličtiny alebo prekladmi pre rôzne softvérové spoločnosti. Momentálne mám stáž pre Xiaomi, v minulosti som chodil do Microsoftu alebo Huawei. No toto sú iba dočasné možnosti. Do budúcnosti sa chcem zamerať na zdokonalenie jazyka a nájsť prácu pre českú alebo slovenskú spoločnosť so zastúpením v Číne, a využiť tak svoje predchádzajúce skúsenosti.

Areál školy je ako malé mestečko. Študuje tu viac ako 23.000 študentov a čo sa týka vybavenosti je tu všetko potrebné, od nemocnice, banky alebo pošty až po modernú športovú halu. Škola je blízko oblasti, kde sa konali v roku 2008 Olympijské hry a športových areálov a možností športovania je tu viac. Všetci zahraniční študenti bývajú v internáte číslo 4. Číňania sú poverčiví a číslo 4 je pre nich nešťastné. A to je dostatočne dobrý dôvod, prečo do vchodu číslo 4 nasťahovať zahraničných. Mimochodom, dôvod prečo je číslo 4 nešťastné je, že znak čísla 4 四 (čítaj Si bez i) sa vyslovuje rovnako ako znak 死, čo predstavuje smrť. Preto aj napríklad telefónne čísla alebo evidenčné značky áut neobsahujú číslo 4. Mnohokrát sa stáva, že aj štvrté poschodia v budovách nie sú označené, prípadne sú preskočené alebo vynechané. Čo sa týka národností, sú tu študenti z najrôznejších kútov sveta. Asi najväčšiu časť tvoria Laosania, Mongoli alebo Kórejčania, a potom študenti z rôznych afrických zemí, zo stredného východu, južnej Ameriky alebo rôznych ostrovných štátov. Nás Európanov je len pár a sme skôr vzácnosťou.

Naši v cudzine

Byť západniarom alebo cudzincom má svoje výhody. Sú podniky, kde sa môžete ísť baviť s tým, že máte nápoje úplne zadarmo.

Život v hlavnom meste má svoje výhody. Nachádza sa tu množstvo pamiatok, zaujímavých historických či kultúrnych miest a podujatí. Vo voľnom čase často chodím a spoznávam nové miesta. Okrem hlavných pamiatok ako sú Zakázané mesto, Chrám nebies, Lama Temple, Olympijský areál alebo neďaleký Čínsky múr sa oplatí poprechádzať a niečo nakúpiť v umeleckej Zóne 798, objaviť skrytý podnik s dumplingami v tradičných hutongoch alebo zájsť na živú hudbu miestneho undergroundu. A samozrejme, treba vyskúšať stravu, ktorá je rozmanitá a vie byť rovnako vynikajúca ako aj svojrázna a prekvapivá. Mimo hlavného mesta sa jednoznačne oplatí vidieť mestečko Guilin na juhu a jeho okolie s krásnymi prírodnými scenériami alebo národný park v Zhan Jia Jie, ktorým sa inšpirovali pri tvorbe filmu Avatar. Z moderných miest treba vidieť Shanghai alebo Guangzhou, prípadne Cheng Du alebo Xi An.

Nemá zmysel písať o veľkých problémoch ako sú triedne rozdiely, obmedzovanie osobnej slobody alebo expanzívnej globálnej politike krajiny. Nakoniec, každá krajina má svoje záujmy a kritizovať krajinu, ktorá sa o mňa stará, by nebolo úplne fér. A krajiny západu tiež nie sú svätí. Z pohľadu bežného človeka cítim jediné obmedzenie v používaní internetu. Mnoho stránok je blokovaných a prístup k nim je problematický. Tiež si uvedomujem neustále monitorovanie, kamery sú na každom rohu a nie jedna, ale hneď niekoľko. Ostatným ľuďom môžem návštevu Číny určite odporučiť. Krajina je to bezpečná a plná krásnych miest a nepochybujem o tom, že človek sa vráti z cesty plný dojmov a zážitkov. Na záver sa chcem ešte poďakovať rodičom, že tolerujú moje rozmary a podporujú ma v mojich rozhodnutiach, hoci im veľmi nedávam na výber. Bez ich podpory by som to nemal jednoduché. Ďakujem.

Ľuboš Cingálek

HLAS 2:Sestava 1 20.3.2018 13:57 Page 8

Popularita rybárstva naberá na intenzite

Rybolov patril odjakživa k neoddeliteľnej súčasti života obyvateľstva. Blízka rieka Váh vytvárala po stáročia možnosti pre lov rýb. V rámci industrializácie Slovenska sa po 2. svetovej vojne pokračovalo s výstavbou vodných elektrární na rieke Váh. V rámci úprav na danom toku sa v rokoch 1953 až 1956 realizovala výstavba sypanej hrádze v úseku Trenčín - Piešťany. Pri výstavbe ochrannej hrádze vzniklo viacero štrkovísk v našom okolí. Časť z nich zanikla, resp. bola zavezená stavebným odpadom hlavne v 70-tych až 80-tych rokoch minulého storočia. Patrila sem tzv. Mátlová v k. ú. Rozvadze a viaceré jamy v záplavovej zóne rieky Váh.

Z najväčšieho štrkoviska pozdĺž cesty medzi obcami Trenčianske Stankovce a Krivosúd-Bodovka v rozlohe 13 ha vznikla vodná plocha, ktorú viacerí poznáme pod menom Bodovský rybník. Bodovský rybník a jeho okolie je už niekoľko desaťročí miestom stretávania sa viacerých generácií rybárov a v posledných rokoch i chatárov. Keďže o pár týždňov tu bude opäť rybárska sezóna, požiadali sme o rozhovor hospodára MsO SRZ Trenčín pána **Romana Mana.**

Kedy bolo zarybňovanie Bodovských štrkovísk a aké druhy rýb sa v súčasnosti nachádzajú v danom revíre?

„Zarybňovanie revíru Bodovka sa začalo hneď po ukončení stavebných prác na daných štrkoviskách. Bolo to v rokoch 1956-1958. V súčasnosti sa v daných vodách nachádza pomerne široká škála rýb. Jedná sa o kapra, lieňa, pleskáča, karasa, boleňa, amura, tolstolobika, šťuku, zubáča, sumca, úhora ako i sprievodné biele ryby."

Na Bodovke pravidelne bývajú rybárske preteky. Kedy a koľký ročník sa uskutoční tento rok?

„Areál Bodovského rybníka je obľúbeným miestom rybárov nielen z okresu Trenčín. Každoročne sa tu uskutočnia preteky v dennom love. Na tento rok pripadá menšie výročie. Dňa 12. mája 2018 sa uskutoční už 65. ročník rybárskych pretekov. Srdečne Vás i touto cestou pozývame na danú akciu."

Aké množstvo rýb sa tu ročne ulovilo, aké sú historicky najväčšie úlovky na Bodovke?

„Revír patrí k najnavštevovanejším revírom zo SRZ Trenčín. Minulý rok tu bolo viac ako 7 000 vychádzok členov SRZ (Slovenského rybárskeho zväzu). V roku 2017 sa tu ulovilo 1 660 kaprov v celkovej hmotnosti 3 944 kg, 16 ks sumcov, 135 ks zubáčov, 51 ks amura ako i ďalšie druhy rýb. Medzi najväčšie úlovky patrí takmer 50 kg sumec ulovený v roku1985. Minulý rok bol tiež úspešný pre občana našej obce

Spoločenské organizácie

pána Janka Škúceho, ktorý vylovil 33 kg vážiaceho a 176 cm dlhého sumca. Okrem plôch určených na lov sú tu i plochy, kde je celoročný zákaz lovu. Tieto plochy sú ako odchovne malých kaprov, ktoré sú po určitej dobe vypustené na zarybnenie rybníka."

Aká je terajšia starostlivosť o danú lokalitu? Ktoré ďalšie revíry sa nachádzajú v našom katastri?

„V tomto revíre sa pravidelne vykonáva brigádnická činnosť. Naši členovia Slovenského rybárskeho zväzu každoročne odpracujú viac ako 1 400 hodín. Venujeme sa zarybňovaniu, prikrmovaniu rýb, úprave a čisteniu okolia, koseniu tráv. V poslednom období sme začali s odstraňovaním bahna a sedimentu zo dna formou podávania špeciálnych baktérií do vody. Baktérie sú pre prírodu, ryby a ľudí neškodné. Ďalšie revíry sú rieka Váh – úsek č. 8 a Selecký potok. Vo Váhu sa vyskytujú biele ryby: mrena, podustva, jalec, pleskáč, nosáľ, ďalej kaprovité ryby a dravé ryby - sumec, štuka, zubáč. Selecký potok je pstruhová voda, kde sa vyskytuje pstruh potočný, dúhový, sivoň ako i biele ryby."

Čo najviac trápi rybárov v súčasnosti?

„V súčasnosti je to hlavne ľahostajnosť ľudí k životnému prostrediu. V okolí vodných plôch, potokov, riek ako i prístupových komunikáciách nachádzame každoročne veľké množstvo odpadkov. Je nepochopiteľné správanie sa niektorých ľudí, ktorým nie je ťažko vyviezť odpad (stavebný, PET fľaše, domáci odpad) v niektorých prípadoch na neprístupné miesta. Počas brigád ho vyzbierame nemalé množstvo. I týmto apelujeme na občanov, aby využívali služby obce v oblasti separovaného zberu. Kanalizáciou obcí sa výrazne zvýšila kvalita vody v miestnom potoku."

Je záujem o rybárčenie u mládeže?

„Popularita rybárstva naberá na intenzite, existujú názory, že rybárstvo je v súčasnosti piaty najobľúbenejší šport vo svete. Aj napriek dnešnej dobe telefónov, internetu je stále záujem detí a mládeže o rybárčenie. Svedčia o tom detské preteky, ktoré pravidelne organizuje SRZ Trenčín, a bývajú obsadené do posledného miesta."

Rád by som poďakoval Romanovi Manovi za rozhovor a všetkým stankovským rybárom poprial úspešné úlovky nielen na Bodovskom rybníku.

Jozef Kadák

Redakcia HLAS

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.
Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kadák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kadák, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Dominika Mojžišová, Pavol Múdry, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry.
Grafická úprava: Jano Kukučka, Tlač: DUO PRINT s.r.o., Ľ. Podjavorinskej 5, Nové Mesto nad Váhom, Prevádzka Trenčín Náklad: 1000 ks.
Periodicita vydania: 6x ročne. Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.
Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce